

[Axel Dam.]

vi ikke kan billige, saaledes at det i mange Tilfælde bliver en Skønssag, som det alene tilkommer os selv at afgøre. Motiveringen for at forbinde Valgretten med Skattebetalingen er naturligvis den, at man mener, at de, der ikke selv bidrager til Udgifterne, heller ikke skal have nogen Ret til at bestemme over, hvad andre skal betale, og hvad Pengene skal bruges til. Men overfor denne Motivering vil jeg opstille den Betragtning, at naar den svigtende Skatteevne hos mange af disse Mennesker skyldes de uretfærdige sociale Samfundsforhold, som har gjort, at de er slaaet økonomisk ud, saa finder vi, at det er en Uret ogsaa at slaa deres politiske Ret ned og nægte dem Valgret, og derfor stemmer vi for Flertallets Indstilling.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Jeg finder ingen Anledning til en lang Debat med Hensyn til dette Forhold nu ved tredie Behandling. Hele dette Spørgsmaal blev jo saa grundigt gennemdebatteret ved første Behandling, og det blev godtgjort, at den Fortolkning af Loven af 1924, som har været anvendt, er ganske tilsvarende den Fortolkning, der op gennem Tiden er anvendt fra Indenrigsministeriets Side paa dette Omraade.

Jeg maa maaske sige, at det overrasker mig noget, at det ærede Medlem Hr. Krag her ved tredie Behandling i Dag fremsætter Ønske om bestemte Oplysninger. Det almindelige er jo, at saadanne Ønsker fremsættes i Udvalget og sendes til Ministeriet, og havde der været saadanne Ønsker fremme, vilde de selvfølgelig være blevet opfyldt. Det ærede Medlem ved jo, at Opfyldelsen af de Ønsker, han fremsætter, forudsætter et ikke ganske ringe Arbejde. Det ligger imidlertid aabent for alle, at de to Partier her i Folketinget vil holde fast paa den Indskrænkning af Valgretten, som de fik gennemført i 1928. En Ting er imidlertid givet, og det er dette, at netop de økonomiske Tider, vi staar midt i nu, vil medføre, at Tusinder og atter Tusinder vil tabe deres borgerlige Rettigheder til Valget i 1933, Mennesker, for hvis Vedkommende jeg tror, alle her i Tinget til sin Tid vil finde det ganske urigtigt, at de skal tabe deres Rettigheder. Jeg haaber imidlertid, at man i det andet høje Ting vil vise større Forstaaelse af hele dette Forhold, end de to Partier her har gjort. I hvert Tilfælde, hvis det ikke skulde ske, vil jeg sige, at det er min Tro, at Rigsdagen paa et eller andet Tidspunkt inden 1933 alligevel vil komme til at tage Beslutning om, at de

borgerlige Rettigheder skal bevares for en Række af de Mennesker, der her er Tale om.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til Vedtagelse og anbefale at stemme imod Mindretallets Indstilling.

Ordføreren (A. C. Mortensen): Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Krag, at jeg ønsker Skatten eftergivet, hvor Forholdene er saaledes, at vedkommende ikke kan betale uden meget store Vanskeligheder, og ikke i andre Tilfælde.

Naar det ærede Medlem talte om, at de ikke havde faaet tilstrækkelige Oplysninger, saa vil jeg sige: Ja, men det er dog virkelig Mindretallets Fejl, at de ikke i Udvalget har anmodet om Oplysninger. Der er givet Anledning dertil, men der var ingen, der ønskede at stille Spørgsmaal, og derfor er der naturligvis ikke kommet Oplysninger frem. Det ærede Medlem sagde, at der var jo ingen Anledning til at komme med dette Lovforslag nu, da vi ikke staar foran et Valg og ikke véd, hvordan Forholdene er til den Tid, hvor der bliver Tale om Valg. Denne Udtalelse glædede mig for saa vidt, som jeg heri ser en Tilkendegivelse af, at det vil være muligt, hvis Forholdene ogsaa ligger meget vanskeligt til næste Vinter, da at faa en Forhandling i Stand, hvorved den uretfærdige Bestemmelse, der her er Tale om, eventuelt kunde ophæves.

Til det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft skal jeg sige, at nogen stor Lid sætter jeg ikke til Landstinget, men jeg havde tænkt mig Muligheden af, at Venstre og Konservative i Landstinget i et enkelt Tilfælde kunde være fornuftigere, end de er i Folketinget, men desværre berøvede det ærede Medlem mig jo ethvert Haab herom.

Krag: I Anledning af den ærede socialdemokratiske Ordførers sidste Bemærkning skal jeg sige, at man bør jo ikke berøve et Menneske det Haab, han klynger sig til, og det skal jeg heller ikke gøre ved denne Lejlighed. Naar denne Sag maatte komme frem paa Grundlag af en virkelig saglig Redegørelse for Betydningen af en ændret Lovgivning paa dette Omraade, vil vi selvfølgelig tage den som alle andre Spørgsmaal, der rejses paa saglig Grund, op til Forhandling og Overvejelse, men Forslag, som har rent agitatoriske Formaal, saaledes som det her foreliggende, vil vi fremtidig møde, som vi gør det nu: med Afvisning.

I Anledning af Ministerens Bemærkning om, paa hvilket Tidspunkt vi burde have stillet de Spørgsmaal, som jeg her har antydnet, vil jeg sige, at vi selvfølgelig selv